

عنوان مقاله:

نوع مواجهه عرفا با عشق و سیاست با تکیه بر اشعار سنایی، مولوی و حافظ

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 12، شماره 48 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

منصور شاکر - دانشجوی دکترای زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز.

پروانه عادل زاده - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

کامران پاشایی فخری - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران.

خلاصه مقاله:

سیاست به مفهوم روش حکومت داری از عوامل مهم تسلط بر جوامع است و بر اموری اطلاق می شود که بر رابطه حکام با زیر دستانشان تاثیر می گذارد و مسئولیت ثبات سیاسی و امنیت جامعه بر عهده سیاستمداران است. عشق نیز از پدیده هایی است که هیچ کس نمی تواند تاثیر آن را در زندگی خود نادیده بگیرد. در واقع عشق و سیاست، شباهت ها و تفاوت هایی با هم دارند و اثرگذار بر یکدیگرند، چنان که در برهه هایی از تاریخ، اعمال نادرست حکام، کژراهه هایی در عشق ایجاد کرده و همین کج روی ها موجب سرنگونی حکومت را فراهم کرده است. در این پژوهش ضمن بیان دیدگاه های مختلف درباره عشق و سیاست، این دو مقوله در اشعار سه شاعر عارف: سنایی، مولوی و حافظ مورد بررسی قرار گرفته است. نتیجه این که شاعران عارف هر پدیده ای را (سیاست و عشق) به صورتی معنوی تاویل کرده، آن را راهی برای انعکاس جلوه الهی می دانند این ویژگی بیشتر در مولوی و حافظ دیده می شود و در اشعار سنایی (قبل از ۴۰ سالگی) انحراف در عشق، مورد نقد قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

عشق، عرفان، سیاست، حکومت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1311593>

